

SENARYO

Kâmil YEŞİL

Ergenlik yaşına doğru ilerlediğim zamanlar.

Senaryo yazıyorum.

Başrollerde hep ben varım. Yakışıklıyım. Yeşil yeşil bakıyorum. Saçlarım sarı ve uzun. Elimle şöyle bir geriye doğru atıyorum. Kuaförün elinden çıkmış gibi oluyor. Rüzgârda dalgalanıyor.

Bir doktor oluyorum.

Doktorlar ölmez.

Hastalarım hep genç kızlar. Şuram ağrıyor, deyip sık sık muayenehaneme geliyorlar. Anlıyorum ve fakat anlamazlıktan geliyorum. Birisine kapılırsam bu çabuk duyulacak. Görüleceğiz de. O zaman hasta profilim değişecek. Yaşlılar, köylüler gelecek. Köylülerle uğraşamam. Ben köylü ve yaşlıları tedavi etmek için doktor olmadım. Ben artistlerin, şarkıcıların, zenginlerin, özellikle genç kızların doktoru olmak istiyorum.

Filmlerdeki gibi.

Bana iyileşmek için geliyorlar.

Bir bakış atıyorum daha da hasta oluyorlar.

Muzip muzip gülümsüyorum.

İlkokuldan itibaren her sınıfta, her şube değiştirişimde, sevdiğim ve fakat bana yüz vermeyen bütün kızlardan intikam alıyorum.

Hepsi sırada.

Muayene olmak için bekliyorlar.

Sadece kendilerini değil. Çocuklarını getirenler de var aralarında. Bir-çoğu evlenmiş oluyor ama iç geçiriyorlar.

Biz bu yakışıklığı zamanında nasıl da göremedik diye bakıyorlar. Dizle-rini dövüyorlar. Dövünün, dövünün. Sizi gidi körler sizi.

İleriye görememişsiniz.

Enayiliğinize doymayın.

Çocukken bu senaryoları yazıyorum ama yakışıklı değilim. Kızların hakkı var. Endamım oturmamış daha. Bıyık, sakal yok. Boy bosun ne olacağı belli değil. Kilom ne olacak. İleride büyük adam olacak mıyım, meçhul. Oku-la gelirken ineklere anız vermek zorunda olduğum için ahıra uğradığımdan okulda ihtimal inek inek kokuyorum. Ayakkabılar kara lastik. Siyah önlük yıkana yıkana beyazlamış. Yazılarım kötü.

Böyle birinin bir gün doktor olacağını, hele yakışıklı bir doktor olacağı-nı nerden bilsinler. Müneccim değiller, alnımda da yazmıyor.

Öğretmenimiz “İleride ne olmak istiyorsun.” diyor.

“Doktor olmak istiyorum.” diyorum.

Neden?

Hayat kurtarmayı seviyorum. Bir insanı iyileştirmek onu yeniden yarat-mak gibidir.

Böyle demişim ve kopyamı vermişim.

(Bu soru ortaokulda her branştan öğretmene göre bir yönlendirme aldı.

Neden mühendis olmuyorsun, matematiğe kafan çok çalışıyor.

Mühendis olursam o kızlarla buluşmam imkânsız. Olanaksızlık.

Ben mühendis olursam Özlem'in ne işi olur mühendislikle. Hiç. Yol, köprü yap-sam, üzerinden geçse bile haberi olmaz. Köprüye adımı verdirecek değiller ya.

Lisede avukat olmam için yapıldı bu yönlendirme. Ağzım iyi laf yapıyor, insanları etkiliyorum.

Olmaz, avukat da olmaz. Bu kadar kız var etrafımda. Her birinin işi düş-meli bana, yoksa herkesin avukatla ne işi olacak ki bana gelecekler, boşanma davalarına mı bakacağım eski sevgililerimin. Miras davalarına mı?

Edebiyat öğretmenimiz yazar olmamı istedi.

En yakın onun yönlendirmesi idi. Sebebini de kendi söyledi. Çocukluğunun, gençliğinin aşklarını yazarsın, roman yaparsın, sevgililerin beni anlatıyor diye seni okurlar. Genç kızlar çok roman okur. Kızlardan hayran kitlen olur.

Olabilir dedim.

Amma şart mı?

Genç, yakışıklı bir doktor olarak roman da yazamaz mıyım?

Yazabilirim.

O zamanlar bu kadar imza günü yok ki sevgililerime romanımı imzalayayım.

Televizyonlarda da yazarları, şairleri çıkarmıyorlar.

En iyisi doktor olmak. Birebir. Nasıl olsa gelecekler. Hastalık bu memleket-te sorun olarak her zaman vardır, olacaktır. Nasıl olsa gelirler.

Böyleyken böyle.)

Geleyim okula gene.

Bu kızlar beni beğenmezken Nurten ne diye ilgi gösteriyor o zaman bana. O niye etrafımda pervane oluyor. Var bildiği bir şey.

*

Şimdi ben doktor oluyorum ya. Ortaokuldan, liseden tanıdığım mahallede pencerelerinin önünde gergef işleyen kızların gülümseyişine yani alaylı gülümseyişine muhatap olmuşum. Hih demişler başlarını çevirmişler öbür tarafa ya. O zaman başlıyorum teker teker onları ayağıma getirmeye.

Birini bir pavyonda şarkı söylerken yakalıyorum.

Çok güzel şarkı söylüyor. Öğretmenimiz 'daha dün annemizin kollarında yaşarken' şarkısının en güzel o söylediği için sınıfta bizi ona alkışlattığından olmalı, ileride şarkıcı olmaya karar veriyor. Pavyon dünyası sıkıntılı tabii. Her biri mafyalaşmış. Sadece şarkıcı istihdam etmiyorlar, elemanı masalara konsomatris olarak gönderiyorlar. Kumar masalarına meze ediyorlar kadınları. Biraz eli yüzü düzgün, biraz sesi güzel olanı meşhur ettikten sonra 'seni ben yarattım, benim malımsın' diyerek etinden, tüyünden, sütünden, derisinden yararlanmak istiyorlar. O zaman mafyatik işler oluyor.

Yakışıklı bir doktor olarak bu işlere ben de dâhil oluyorum.

Bir gün bir afiş görüyorum.

Özlem'in afişini.

Gazinoya dalıyorum.

*

Ben içki içmem. Kumar da oynamam. Bilirim ama oynamam. Kumarı nerden bilirim? Okuldan. Okulun bahçesinde dama oynuyoruz. İlk kültürüm bu. Sonra zınc kâğıdı dedikleri elli iki. Sonra baktım bunun kitabı var. Büyük adamlar briç oynar diyorlar. E, ben doktor olup büyük adam olacağıma göre briç bilmeliyim, diyorum ve briç öğreniyorum.

Pavyona giriyorum. Bakıyorum Özlem sahnede şarkı söylüyor. Omuzları açık bir giysi var üzerinde. Kırmızı. Işıklar altında. Saçları oksijen sarısı.

Beni tanımıyor.

Fakat ben onu tanıyorum. En ön masaya oturuyorum ve bir kola istiyorum.

Şarkısını alkışlıyorum.

Biri bitiyor yanımda. *Çok sevdiğiniz herhâlde*, diyor.

Şarkıyı mı şarkıcıyı mı, diye soruyorum.

Şarkıcıyı, diyor.

Fena değil, diyorum.

Birlikte olmak ister misin, diyor.

Yeni düştü, diyor.

Fıstık fıstık...

Bir içim su, diyor.

Birkaç dakika geçmiyor, kız masama geliyor.

Kendini takdim ediyor.

Peri, diyor.

Adını değiştirmiş.

Senaryoda bu ayrıntıyı atlamışım.

Pavyona düşen kadının adı olmaz. Kadının adı yoktur oralarda. Sadece cinsi vardır. Bir de eti.

Ben inanmış gibi yapıyorum. Ona uygun olarak ben de adımları değiştiriyorum.

Cemil.

Murat, böylece Cemilleşiyor.

Birlikte odamıza çıkıyoruz.

Ona biraz soluklanması için zaman veriyorum.

Peri başlıyor üstünü çıkarmaya. Ben *yo, hayır*, diyorum, *beni yanlış anladın. Onun için gelmedik buraya.*

Seni tanımak istiyorum diyorum. Sen temiz bir kıza benziyorsun, bu âlemin yabancı olduğu her hâlden belli. Bir derdin var senin. Nedir o?

Peri anlatmaya başlıyor.

Annesinin ölümünden sonra babasının yakalandığı amansız hastalıktan, ilaçların pahalı oluşundan, sesi güzel olduğu için elinden şarkı söylemek dışında bir şey gelmediğinden, gazino patronunun acımasızlığından, benim gibi cüzdanı şişkin zenginleri avlamak için kendini av olarak kullandığından bahsediyor.

Vay köpek vay!

Ona eğer kabul ederse yardımda bulunabileceğimi söylüyorum. *Doktor, eczacı arkadaşlarım var, onlar vasıtasıyla ihtiyacını karşılayabilirsin* diyorum. *Minnettar kalırım*, diyor.

Çıkıyoruz.

Tam çıkarken patron önümüzü kesiyor. Olan biteni anlatıyorum.

Kavga çıkıyor.

Yakışıklılığım yanında cesur olduğumu da söylemiş miydim? Karate çalıştığım bahsetmiş miydim?

Patronun adamlarını iki yumruk, bir tekme, savuşturuyorum.

Peri'nin kahramanı olarak oradan uzaklaşıyoruz. Peri'ye bir hastanede sekreteryaya işi ayarlıyorum. Babasının ilaçlarını sigortadan bir raporla kısmi bir ücretle karşılıyorum. Bir zaman sonra iyileşiyor zaten. Peri bana sırlıklam âşk ancak izimi kaybettiriyorum.

Bir gün kendisini arayacağımı söylüyorum.

*

İzimi kaybettirmek için gittiğim yer de İstanbul'un Avrupa yakası.

Bir gün bir parkta dilenen bir kadın görüyorum. Genç, güzel bir kadındır. Dilenmesi şaşırtıyor beni. Yanına yaklaşıyorum. Bakıyorum, ortaokulda iken iki sıra önümde oturan Mine olduğunu görüyorum.

Mine'nin ana babası okumuş insanlardı. Mine; Türkçeyi bizden daha güzel, ince, nazik kullanırdı. *Ayyyyy*'lı konuşmaları vardı. Önlüğü her daim ütülü. Ayakkabıları iskarpin. En önemli farkı beden eğitimi dersinde eşofman ve spor ayakkabısı giyerdi. Bizim eşofmanımız yoktu. Herkes ona bakardı. Hayran kalırdık.

Beni tanımıyor tabii.

Affedersiniz, diyerek yaklaşıyorum banka. *Oturabilir miyim?* diye izin istiyorum ve cevabını beklemeden banka ilişiyorum. Beni yanlış anlamaması gerektiğini, genç ve güzel olduğunu, niçin dilendiğini soruyorum.

Bir dram anlatıyor.

Yürek dayanmaz.

Artist olmak için gelmiş İstanbul'a. Benim de takip ettiğim *Ses*, *Hey* dergilerini takip edermiş o da. Gelin sizi artist yapalım; sesiniz güzelse şarkıcı, assolist yapalım, demişler. Kaçmış, İstanbul'a gelmiş.

Macera böyle başlamış.

Namusumu korudum ama hastalık pahasına diyor.

Memlekete dönemiyorum. Beni öldü biliyorlar.

Evlere birkaç kez temizliğe gitmiş. Temizlikçi olacağına demişler... gerisini getiremiyor.

Tamam, diyorum, *özür dilerim. Yaranı deştim. Yine de dilenmemelisin. Hayatı böyle sürdüremezsin.*

Sesim onu bir kişiyi hatırlatmış oluyor ama çıkaramıyorum. İnsan insana, ses sese benzer deyip geçiştiriyorum.

Adımın Metin, mesleğimin doktorluk olduğunu söylüyorum.

Mine'yi alıp bir vakfa emanet ediyorum. Vakıfta kalacak, iaşesini vakıf karşılayacak o da vakfın tedavisini üstlendiği yaşlılara yardım edecek.

Anlaşıyoruz.

Böyle insanlar var mı dünyada diye soruyor.

Kaldı mı?

İnanamıyor.

Kepek altında er yatar, diyorum. *Dünya boş değil*, diyorum. *İnsandan umut kesilmez*, diyorum.

Bana âşık olduğunu söylüyor. Ben de zamanla kendisine olan ilgimden bahsediyorum. *Sevmek, sevilme güzel bir duygu. İnşallah seni seven, senin de sevdiğin kişiler olur, evlenirsiniz ve mutlu olursunuz*, diyerek ayrılıyorum ondan. İçinde bir yerlerde bir şey kopuyor. İki damla gözyaşı ile ardından bakıp kalıyor.

Bir gün kendisini arayacağımı söylüyorum.

*

Yakışıklıyım. Gencim. Doktorum. Param var. Etrafım hayranlarımla çevrili. Büyük şehir beni sıkıyor. Görüyorsunuz bir sürü olur olmazla karşılaşıyorum. En iyi doktor, dibine ışık veren mum gibi, memleketine hizmet edendir deyip İstanbul'dan ayrılıyorum. İlçeme geliyorum. İlçeye gelişim olay oluyor. Hemen duyuluyor. Muayenehanemin önünde kuyruklar, kuyruklar.

Hepsi de yaşlı.

Ben bunun için mi doktor oldum diye hayıflanıyorum.

Sonra yaşlı hasta olarak gelenlerin çoğunun zamanında bana yüz vermeyen güzeller olduğunu görüyorum.

Yüzleri, elleri kırışmış olarak bana muayeneye geliyorlar.

Yanlarında çocukları var bazılarının.

Bazılarının torunları.

Beyleri ile gelenler de görüyorum.

Bir yerde yanlış yaptığımı anlıyorum.

Anamın sözü kafama dank ediyor.

Yaşlandık, diyor.

Birbirimizi yaşlandırdık.

Oysa ikimiz de civandık.

Fidan gibi.

Doktorum.

Yakışıklıyım.

Param var.

Fakat genç değilim.

Bana muayeneye gelen akranlarıma benziyorum.

Zaman sadece onlar için değil; benim üzerimden de geçmiř.

Millet çoluk ocuk, torun torba sahibi olmuř.

Ben sadece mesleğimle, paramla kalakalmışım ortada.

Karpuz gibi ortasından atlatacağım nice güzeller, güzelliklerini sevdiklerine vermiş. Yakın iken ırak etmişim yolları. Gözüme baka baka yetirdikleri gülleri, gitmişler bir rakibe yoldurmuşlar.

Onlar benim hastam değil, sadece hasta müřterilerim artık.